

LEIFUR.

2. nr.

Winnipeg, Manitoba, 20. júní 1884.

Nr. 7.

FRJETTIR ÚTLENDAR.

Fyrir skömmu reis nýr spámaður upp í Sudán, sem haldið er að muni svipta El Mahdi völdum gjorsamlega með því að tala áhangendur hans frá honum. Hefir hann þegar byrjað á því og adhyllist fólk kenningar hans. Hann hefir einnig hafið orustur við menn El Mahdis síðan honum ófiskur um hrygg, og hefir jafnan borið sigur úr byttum. Þessi ný spámaður er svertíngi og kveðst fyrir löngu hafa þekkt El Mahdi og segir að hann sé alsenginn spámaður, því til þess að geta sannað að svo sé, hljóti hann að geta gert sig ósynilegan, þetta segir hann að El Mahdi kunni ekki, en kveðst spáður geta það. Fyrir skömmu sendi El Mahdi flokk manna til að handsama þenna fjandmann sinn, er keppir við að rýra allt hans í augum lýðsins, en þeir komu töpentur aftur, því þegar þeir höfðu umkringft hann, hvári hann algjörlega og sáu þeir hann hverki í neyðu framman, það verður samarlega fróðlegt að frjetta hvernig Bretum gengur að honða þennan fjlkunnuga þrját, sem hann virðist vera, og verður það sjaldsefur leikur er þeir vilja gripa hann, en hann hverfur sjónum þeirra; er slíkt líkara forynjufrasegnum úr forn lömum, en af manni, sem uppi er nú á nítjándu öld.

Nú er flóttinn byrjaður og hækkar vatnið í Níl daglega, svo búið er við að innan skamms muni Gordon geta sent báta með vopnaða menn ofan eftir henni og rekið á flotta uppreistarskril þann, er situr á þökkum hennar situr og gírir þann veg ofaran fyrir ferðamenn, en gíri hann það, getur hann þannig greitt götu síns brezka hers, er hann fer suður. Frjettir sunnan af Egyptalandi eru yfir höfuð betri, en þar hafa lengi verið. Fylkisstjórnin í Dongola segir að uppreistarmenn þeir, sem að undanfornu hafa haldið sig norður af Berber, sé gjorsamlega yfirminnir og hafi allir svarið sjer hollustuð. Á Raudahafströndinni umhverfis Súakim eru flokkar uppreistarmanna, sem áttu að slagid taka sjer ferð á hendur til Súakim og gjöra árásir á þá borgu, en til þessa hafa þeir farið hrakfarir einar, og hefir setuliðið synt dregilega vort, þó einfómir Egyptar séu.

30 f. m. var í London gjörð einsprenging tilraunin enn og heppnaðist það yörum framar, svo „dynamite“-menn hafa nú sigri að hrósa. Um kvöldið kl. 9 heyrðist engi svo mikill, að jörðin gekk í öblum sem jörðskjálfti væri, og er að var gætt, hafði sprungið í loft upp partur af hinni miklu byggingu, þar sem skrifstofur njoernmannaliðsins eru, sem kallað er „Scotland Yard“. Skammt frá hinni mikla „St. James Square“ heyrðist annar hvellurinn um senn munir, og höfðu sprengingamenn ráðist á hana skráttu byggingu „Junior Carlton Club House“. Hafði sprengingafnið verið flutt ofan kjallara og þar kveikt í því, en það gjörði ekki stóran skaða og potti það undravert. Um sama leyti heyrðist heillur í öðrum stað við torgið, en senn ekki yann stórkostlegt tjón, þó margir yrðu óttalegir, ekki síst á leikhúsinu við torgið. Leikhúsið er um 50 fæðum frá „Carlton Club“, en þó var hlustingurinn svo mikill að húsið notrði, og ætluðu allir að verða truflaðir, og leið langur tíni til þess er kyrd komst á. Um morgunin eftir þegar lýsti af degi, tók fólk að þyrpað samannhverfis „Scot-

land Yard“, og hafði logregluhúsið fullt í fangi með að halda því í skeljum. Allir gluggar á húsinu (um 300 að tala) voru brotnir, en ekki hafði talið burtu meira en um 15 feta broður partur úr veggnum, og potti tadelmi að nokkuð skyldi eftir standa, því í rustunum fundust 18 bogglar með „dynamite“, sem voru oskertir, og hefir þeir allir sprungið, hefir þar ekki stadið eftir steini yfir steini, þó byggingin sé svo traust, sem hægt er hugsa sjer. Undir minnisvanda hinar víðfrægu sjohetju Nelson's, sem stendur á torgunu „Trafalgar Square“ fundust 16 bogglar með „dynamite“, potti undravert að ekki hafði kviknað í þeim; hefir þeir sprungið þá hefir fleiri mennuist lífið, heldur en mað ur getur gjört sjer hugmynd um.

Njornarmenn og logregluhúsið er radalaust, og hefir enga hugmynd um hvaðan tantar þessir hafi komið, er spilið milli manna, og er það í fyrstu sinni að þeir hafi verið svo leiknir. „Dynamite“ það, sem ekki hafði sprungið, ber meiki þess að það sé komið frá Ameríku, og þykjast menn vissir um að það hafi verið flutt frá Parísarborgi, og að kviknifólk hafi flutt það milli klada sinna, sem nú er lið síðasta ræð, er fjendur þessir hafa fundið upp til að koma því vestur yfir suhlid. Þrettan menn meiddust, en margir innistu lífið, sumir þeirra er meiddust liggja við dandens dyr og lítur líkur til að þeir risi á fatur framman.

Í sögu Lundúnaborgar hefir aldrei verið þar jafnmiklar æsingar og nú, og synist svo sem allir sjer einhuga með að svo búið megi ekki lengur standa, heldur verði alþýða að taka til sinna ræða, ef stjórinn gjöri ekki frekari tilraunir, en þar sem ein hata gjörðar verið, með að koma í veg fyrir þessa eyðileggingu; talad er um að stofna vörðmannaflokk hvar sem stjórinn segir og líta hann hafa sama verk á hendi, og þess háttar flokkar í vesturfylkjum Ameríku og er það ráðgjrt vagna þess alþýðu þykir logreglan bæði öng og ógagnleg þó á þurfi að halda, og er henni mjög hallmælt fyrir að hafa engan grun um að þetta ódádaverk var fyrir hugað, nje vita hvaðan hofundar þess komu.

Hin írsku frjettablið hallmæla bófum þessum, og álita þessar aðfarir einungis til að spilla fyrir málstað Íra. Þau barma sjer mjög og vilja að alþýða skoði þá sja saklausu, og benda á að Stephen, foringi „fenians“ í Parísarborgi, sé þessum spillvirkjum andstaðilegur, og álita því að sje hann svo, nemi alþýða Íra því síður einka eftir þeim.

Þretastjórinn hefir krafist þess að Bandaríkja stjórni hindri O'Donovan Rossa frá að framkvæma lengur þessi svivirðilegu verk sín. Ekki er neitt yst hvernig það gengur, því fyrst þarf að freyta samningnum þann, sem nú eru í gildi milli Íranna, en herra Lowell ræðherra Bandaríkanna í Lundúnum kveðst ekki hafa valið til að byrja á ummæðum um þess háttar svo líklegt er að Rossa fái enn að leika sjer óhlýðræður um rökkurn tíma.

— Aldrei hefir nokkrum leikara verið fagnad jafn vel og hinum nafnfæga snillingi, Henry Irving, sem komu nýlega heim til Lundúnaborgar eftir sína miklu sigurtur um Ameríku og er það í fyrsta skipti að hann hefir farið yfir Atlantshafið. Þegum freghin beist út um borgina að hann að kveldi síns 1. júní ætlaði að byrja að leika í hinni gamla leikhúsi sínu „The Lyceum“, tók þókið að þyrpað þagad og um miðjun dag var fjöldinn svo mikill að ekki hefir eit komst inn, þó mannum hefir verið leyft að ganga þegar í stað. Þannig stóð það allan

daginn og vildi enginn burtu hverfa, heldur var sjerhverjum færdur svaladrykkur og hvað sem hann kaus, og var það rjett yfir höfuð þeirra, er stóðu í hringnum. Um kveldið þegar inn- ganga var leyfd, var troðningurinn svo mikill að ekki verður lýst, og leið eigi á löngu áður en lið mikla leikhús var orðið svo fullt, að hvergi var rúm innan dýra, þegar Henry Irving ásamt Miss Ellen Terry kom fram á sviðið, var handaklappið og gleðiðin svo ákafleg, að lið mikla hús notrði sem strá í vindi; ur'u hjartveikin menn þá hræddir og datt í hug að „dynamite“ væri einhverstaðar í grendinni. Morgum þykir þetta allt of mikil viðhöfn og heimskulegur fögnuður, álita þeir þetta svo narri afgudadyrkun sem hægt er að hugsa sjer, enla virðist sem ekki megi miklu muna þegar svona langt er komið til þess menn falli fram og tilbíði þinn, sem fagnad er. Eftir að tjaldið fjell í síðasta sinn, kom Irving fram fyrir og þakkaði áhorfendum fyrir móttökuna. Hann skyrdi í þám orðum frá ferð sinni til Ameríku og hversu vel sjer hefir verið fagnad þar, og notaði hann tækifærið til þess að benda Eng- lendingum á að hjer vestra væri ritum Shake- speare's ekki síður gefinn gaurur en á Englandi, og að leikhúsin hefir verið betur sótt þegar rit hans hefir verið leikin, heldur en ýms nútíkar rit.

— Nýlega komu til Lundúna höfðingjar villi- mannaflökka nokkurra á Nýja-Sjálandi; eru þeir allir nokkuð síðadir, svo hættulaust er að sleppa þeim lausum meðal manna, en ekki eru þeir vel heima í hirsíðum sem ekki er við að hóast. Á sunnudaginn var, voru þeir teknir með til kirkju og var þeim valinn sess í hinni stóru St Pauls dómkirkju; voru þeir síðlätir fyrst, en þegar þeim tók að leidast radan, fóru þeir að verða ókyrrir. En er þeir fengu ekki fararleyfi, fóru þeir að sofa og leið ekki á löngu áður en þeir hrutu hátt, og varð að því hneyksli mikið. Hið sama gjörðu þeir í þinghúsinu tveim dogum skær er þeim tók að leidast, en þar gjörðu þeir betur, því áður en þeir fóru að sofa, kustuðu þeir klæðum þeim, er síðadir menn bera, en sem þeim þótti bæði þung og óþjál. Á m- um þótti þeir heldur letilegir og leizt ekki á að þjóðflokkur þeirra myndi verða upphlygri- legur þegar fóringjar þeirra eru svona ósíðar.

● Bismarck hefir stungið uppá að Austurríki skuli skera úr þrættunum milli Serviu og Bul- garíumanna, og hafa Servíumenn fallist á það, en frá Bulgariúmonnum hefir ekki heyrst en þá. Leyndarráð Austurríkis, þjóðverja og Russa, hafa nú tekið ráð sín saman, og er búið við að þau í einingu skeri úr vandræðanum þessum. Bæði Serviu og Bulgariúmonnum í þu verid skipað, að taka burt af landamærunum herflokkka þá, sem þar hafa verið.

Ovinir Bismarcks fjölga óðum. Fyrir skömmu fór hann frá heimili sínu Friedrichsruhe, ásamt konu og börnum og ætlaði til Berlínar til að vera í samkvæmi því, sem keisarafrómi frá Rússlandi var boðið til; þegar hann ók eftir strætunum á leið til jarnbrautarstöðvanna, voru þau þjett skipuð af fólki, sem hrópaði í síf líu: „líður með Bismarck“ og margt fleira þessu líti. Þetta hefir orsakad allmiklar umræður og blada- deilur, því annað eins hefir ekki komið fyrir á d gum Bismarcks.

— Nordenskiöld baron er í Lundúnaborg, og er erindi hans að fá brezka auðmenn til að leggja til þje að nokkrum leyti til að kosta stúdentskostur þá, sem hann hefir í byggi. Hann álitur að